

כוונת ילד קטן –

שמישה יבוא מיד!

אצל ילד קטן אין חכמות! כאשר ישנו דבר טוב – רוצה הילד לקבלו תיכף ומיד, ובפשטות – מדוע לדחות דבר טוב לזמן מאוחר!... ♦ משיחת ש"פ עקב, כ"ף מנחם-אב ה'תשד"מ – בלתי מוגה

פּוֹתַחֵין בְּדַבַּר מַלְכוּת

שכוונתו לשם שמים, בה בשעה שלאמיתו של דבר ההיפך הוא הנכון – זוהי טענתו של "עשר", אשר למרות היותו בנו של יצחק, ודינו כישראל, הרי יודעים מה יצא ממנו בסופו של דבר!

דוגמא לדבר: כאשר מדברים אודות בקשת ודרישת בניי על הגאולה, ובלשון הידוע: "עד מתי" – ישנם כאלו שטוענים שלא זו הדרך לבקש ולדרוש אודות הגאולה, אלא יש לסמוך על הקב"ה... שבודאי יודע מתי להביא את הגאולה!... ועד כדי כך, שישנו יהודי שהתבטא שכשם שבניי היו כבר בגלות במשך 1900 שנה, קיימת אפשרות שיהיו בגלות עוד 1900 שנה, רחמנא ליצלן!...

לא הי לעולמים שיהודי יבטא שיכולים להשאר בגלות עוד משך זמן רב, ועאכו"כ משך זמן ארוך כזה (1900 שנה), ולאחרי כל זה – אין פוצה פה ומצפצף!!

איתא בגמרא שכבר "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", ומכיון שכן, מי מעכב בעדו – שיעשה תשובה ואז תבוא הגאולה באופן ד"אחישנה"! אלא מאי – הוא "מתעצל" לעשות תשובה, ולכן טוען שיכולים להישאר בגלות עוד ריבוי שנים, רחמנא ליצלן, ומנסה להלביש את דבריו באיצטלא של יראת-שמים, שאין להתערב, כביכול, בהחלטתו של הקב"ה! – במקום לחפש "תירוצים", מוטב שיתייגע – "יגיעת ומצאת" – ויעשה תשובה, ואז – "מיד הן נגאלין"!

אמנם, יש להאמין בביאת המשיח, אבל מהו הצורך – טוען הוא – לבקש ולדרוש

שהקדים "נערינו" לפני "זקנינו", וטעם הדבר – מפני החשיבות המיוחדת דקטנים.

דהנה, פרעה טען "לכו נא הגברים ועבדו את ה'",

– והוסיף בדבריו: "כי אותה אתם מבקשים", כלומר, טענתו של פרעה היא, שכן הוא רצונם של ישראל, כביכול, ענין ע"פ תורה! –

פרעה מוכן שהגברים ילכו לעבוד את ה', וכל התנגדותו אינה אלא בנוגע לקטנים.

ועל זה אומר משה רבינו – אדרבה: "בנערינו ובזקנינו נלך", לכל לראש – "בנערינו", ואח"כ "בזקנינו", היינו שלכל לראש יש לדאוג לקטני ישראל.

ב. ומענין לענין: האמור לעיל אודות דברי פרעה "כי אותה אתם מבקשים" – הרי זה "כלל" בנוגע לטענת ה"יצר" שלפעמים מנסה להתלבש באצטלא של "תלמיד חכם" ולהלביש את טענותיו במסווה של יראת-שמים וכיו"ב, ולזה דרושה זהירות יתירה – לדעת להבחין שלאמיתו של דבר אין זו אלא טענת ה"יצר".

וזהו גם הטעם לכך שהתורה מספרת אודות הנהגתו של עשו שהי מעמיד פנים שהוא מדקדק במצוות – דלכאורה, אפילו בגנות בהמה טמאה לא דיבר הכתוב, וא"כ, לשם מה צריכה התורה לדבר בגנות בנו של יצחק? אלא הביאור בזה – שכוונת התורה להזהיר את היהודי מפני דבר כזה, היינו, שידע שקיימת מציאות שה"יצר" מעמיד פנים

א. מצינו בהנהגת גדולי ישראל שהתחלת עבודתם היתה עם קטנים בישראל (קטנים בשנים או קטנים בידיעות) דוקא:

לכל לראש – בנוגע למשה רבינו, מנהיג ורועה ישראל הראשון, "רעיא מהימנא", כמסופר במדרש ש"לא בחנו הקב"ה אלא בצאן. . . כשהי משה רבינו רועה צאנו של יתרו במדבר ברח ממנו גדי, ורץ אחריו וכי הרכיבו על כתפו והי מהלך, אמר הקב"ה, יש לך רחמים לנהוג צאנו של בשר ודם כך, חייד אתה תרעה צאני ישראל, הוי ומשה הי רועה", היינו, **שמלכתחילה** "הי מתוקן לכך", ועל זה הי הענין ד"משביעין אותם" – למלא את התפקיד ד"רעיא מהימנא".

וכמו כן בנוגע לדוד המלך: "בדק לדוד בצאן ומצאו רועה יפה. . . הי מונע הגדולים מפני הקטנים, והי מוציא קטנים לרעות כדי שירעו עשב הרך, ואח"כ מוציא הזקנים כדי שירעו עשב הבינוני, ואח"כ מוציא הבחורים שיהיו אוכלין עשב הקשה, אמר הקב"ה, מי שהוא יודע לרעות הצאן איש לפי כחו, יבוא וירעה בעמיי".

וזהו אופן ההנהגה דכל גדולי ישראל האמיתיים – ששמו דגש מיוחד ושימת-לב מיוחדת אודות התעסקות עם קטנים בישראל דוקא, קטנים בשנים או קטנים בידיעות, יהודים שהם במעמד ומצב ד"ישה פזורה", בדוגמת הנהגתו של משה רבינו, רעיא מהימנא.

ומטעם זה מצינו שכאשר משה רבינו דיבר עם פרעה בקשר ליציאת מצרים – אמר לו: "**בנערינו** ובזקנינו נלך", היינו,

שיבוא **תיכף ומיד?** ומי"ש "אחכה לו בכל יום שיבוא" – הרי הפירוש בזה, טוען הוא, שיש **לחכות** בכל יום, אבל מתי תהי ביאת המשיח, "שיבוא" – מתי שמישיח ירצה... אולי בעוד 1900 שנה...

מה פירוש "מתי שמישיח ירצה" – משיח צדקנו **רוצה** לבוא ולגאול את בני **תיכף ומיד**, וכאשר מעבדים אותו מלבוא ולגאול את בני – מצטער על כך ביותר וסובל יסורים נוראים... בלשון הכתוב: "חליינו הוא נשא ומכאובינו סבל... והוא מחולל מפשעינו גוי", וכדאיתא בגמרא: "מאי סימני, יתיב בני עניי סובלי חלאים", וממתין שיוכל "לצאת ולגאול את ישראל"!!

ולפלא, שכאשר חבידיניק שומע טענה הנ"ל – שאפשר לומר ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" פירושו שיבוא מתי שירצה – מתבלבל לגמרי ואינו יודע מה להשיב! וזאת – לאחר שכבר דובר בענין זה פעמים **רבות**, יותר מאשר מאה פעמים ואחד!

ולגופו של ענין: הראי ממי"ש "אחכה לו בכל יום שיבוא" אינה הראי העיקרית, כי אם בתור סניף וראי נוספת, ע"ד "ועוד יש לומר", ובלשון המשנה – לשון הרגיל במסי אבות שלומדים בשבתות הקיץ – "ואומר", היינו, שלאחרי שישנה הראי העיקרית, מוסיפים שכן הוא גם הפירוש בפסוק זה.

ובענינו – עיקר הראי היא מנוסח התפלה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קיונו **כל היום**", "ותחזינה **עינינו**", שהכוונה בתפלה זו אינה לישועה שתבוא בעוד כו"כ שנים, 1900 שנה... כי אם באופן ד"ותחזינה **עינינו**", ובה גופא – "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", והרי "מהרה" פירושו – באופן של מהירות, ובדאי לא מדובר אודות כמה שנים, כמה חדשים, כמה שבועות, כי אם "מהרה" כפשוטו, וכפי שממשיכים בתפלה: "כי לישועתך קיונו **כל היום**", ביום זה ממש! וביום זה גופא – תיכף ומיד, ולכל היותר – שיעור הילוך מיל (י"ח או כ"ד רגעים), שלכן, אפילו לאחר אמירת תפלה זו בשחרית ובמנחה – חוזרים ואומרים תפלה זו גם בתפלת ערבית, תפלת רשות, שמה מובן עד כמה נוגע **למהר** זאת ככל האפשרי, עד שאין יכולים להמתין עד לתפלה הבאה!...

"סתם מקשן עם הארץ" יטען שגם כאן הפירוש הוא שהתקווה היא "כל היום", ואילו הישועה – מתי שירצה הקב"ה... ובכן, נשאל את אותו "מקשן", האם כאשר מתפלל על חולה בקשתו היא שהקב"ה ישלח את הרפואה מתי שירצה, לאחר 1900 שנה... או שמבקש שהחולה יתרפא תיכף ומיד!!

מובן בפשיטות עד כמה צריך להיות נוגע לו כללות ענין הגאולה ובנין בית המקדש – דמכיון ש"כאילו הוא החריבו", הרי בודאי מרגיש את הצורך לעשות את כל התלוי בו שתבוא הגאולה ובנין בית-המקדש

והגע עצמך: אם בנוגע לרפואתו של יהודי פרטי מבקש הוא שהרפואה תבוא **תיכף ומיד** – כיצד צריכה להיות איפוא הבקשה בנוגע לגאולה **דכלל** ישראל?!

אלא מאי – כאשר מדובר אודות ענין פרטי שלו – מרגיש הוא את הצורך שבדבר, ולכן מבקש שיתנו לו זאת תיכף ומיד, ואילו כאשר מדובר אודות הגאולה ובנין ביהמ"ק – אינו מרגיש שזהו ענין שנוגע אליו:

וראי נוספת לדבר: איתא בירושלמי "כל דור שאינו נבנה (ביהמ"ק) בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו", ומה מובן בפשיטות עד כמה צריך להיות נוגע לו כללות ענין הגאולה ובנין ביהמ"ק – דמכיון ש"כאילו הוא החריבו", הרי בודאי מרגיש את הצורך לעשות את כל התלוי בו שתבוא הגאולה ובנין ביהמ"ק תיכף ומיד ממש!

ישנם הטוענים ש"ירושלמי" אינו שייך להם – "ירושלמי" לומדים "בטלנים"... אבל – ענין הנ"ל מובא גם ב"אחרונים"... כידוע דברי הרוגוצ'ובי שמוכיח מדברי הירושלמי דלעיל שחורבן ביהמ"ק הוא באופן ד"פעולה נמשכת". ובכלל – ידוע מ"ש במסכת עירובין [אף שאין זו מסכת שלומדים בישיבות...] אודות "האומר שמועה זו נאה ושמועה זו אינה נאה"!!

ובנוגע לענינו: כיצד יכול יהודי לומר שמישיח יבוא מתי שירצה – כאשר יודע שכל יום ויום שלא נבנה ביהמ"ק, פירוש הדבר, **שהוא** עומד ומחריב את ביהמ"ק, רחמנא ליעלן!!

ג. ומכאן באים להאמור לעיל אודות מעלתם וחשיבותם של קטני ישראל: כל השקו"ט דלעיל אודות הבקשה על הגאולה –

הנה כאשר מדברים עם ילד קטן, אין מקום כלל לשקו"ט זו, שכן, כאשר ילד קטן מבקש בתפלתו "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קיונו כל היום", הרי כוונתו היא – שמישיח צדקנו יבוא **תיכף ומיד!**

אצל ילד קטן אין חכמות! כאשר ישנו דבר טוב – רוצה הילד לקבלו תיכף ומיד, ובפשיטות – מדוע לדחות דבר טוב לזמן מאוחר?... ולכן, כאשר מתפלל להקב"ה בכבודו ובעצמו – ובלשון הידוע: "אני מתפלל לדעת זה התינוק", שכן, "תינוק" אינו יודע אודות עניני ספירות כו', ולכן, כוונתו היא – להקב"ה בעצמו, ובלשון החסידות: עצמות ומהות – ומבקש בתפלתו על הגאולה, בקשתו היא – שהגאולה תהי **תיכף ומיד**.

משא"כ כאשר מדובר אודות מבוגרים – אזי יכולה להיות שקו"ט בדבר, ככל פרטי הדברים דלעיל. ואין להאריך בדבר המצער עד כדי הבהלה... אלא יש לדבר בזכותן של ישראל, והלימוד זכות הוא – שאין זה אלא מפני שיצרו אנסו כו'.

ד. ונחזור לענינו – חשיבותם של הילדים הקטנים אצל מנהיגי ישראל האמיתיים, הן משה רבינו – שבנוגע ליצי"מ הקדים "בנערינו" ל"זקנינו" והן דוד המלך, דוד מלכא משיחא, כנ"ל.

ובלשון הכתוב: "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז", ואמרו חז"ל: "אין עוז אלא תורה".

והדיוק בזה – שהתורה היא באופן של "עוז", דלכאורה, במקום לכתוב "עוז" ולפרש הכוונה בזה ל"תורה" – הי יכול הכתוב לומר **בפירוש** ובלשון ברורה: "מפי עוללים ויונקים יסדת **תורה**? אלא הביאור בזה – שבכך מדגיש הכתוב שהכוונה ל"תורה" כפי שהיא בבחינת "עוז":

כאשר מדובר אודות "תורה" סתם – הרי יכול להיות הענין ד"מגלה פנים בתורה שלא כהלכה" ח"ו, היינו, שזהו אמנם ענין של "תורה", ויתירה מזו – **פנים** בתורה", ואעפ"כ, הרי זה באופן ד"שלא כהלכה".

אבל כאשר מדובר אודות התורה כפי שהיא בבחינת "עוז" – הרי בודאי הכוונה לתורה כפי שהיא **בשלימותה**, שכן, ענין שאינו מתאים להלכה – לא זו בלבד שאינו באופן של "עוז" (כי אם באופן של חלישות), אלא עוד זאת, שהוא באופן של **הירוס** ח"ו.

וזהו מעלתם של ילדי ישראל, "עוללים ויונקים" – שלימוד התורה שלהם הוא בבחינת "עוז", ולא עוד אלא שזהו ה"יסוד"

דבחינת ה"עוז" שבתורה, כמשי"נ "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז".

וגודל העילוי שבוה הוא עד כדי כך – שאמרו חז"ל "אין מבטלים תינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית המקדש!"

דלכאורה אינו מובן: הן אמת שמעלת לימוד התורה דתשבי"ר גדולה ביותר, אבל היתכן שבשביל זה יתעכב ח"ו בנין ביהמ"ק?! – אלא ודאי בהכרח לומר שענין זה גופא פועל תוספת עילוי בבנין ביהמ"ק.

והענין בזה: בבנין ביהמ"ק – ב' אופנים כלליים: (א) הבנין כפשוטו – ע"י נשיאת אבנים או לבנים, וכיו"ב. (ב) ההכנה הרוחנית לבנין ביהמ"ק, החל מהענין ד"כל נדיב לבו יביאה גוי", וכיו"ב.

ולכן, אע"פ שתינוקות של בית רבן אינם מפסיקים מלימודם כדי להשתתף בבנין ביהמ"ק כפשוטו – "אין מבטלין תשב"ר אפילו לבנין בית המקדש" – הרי **אדרבה**: ע"י שלומדים תורה פועלים הם את הענין הרוחני הקשור עם בנין ביהמ"ק, שמבחינה מסויימת הרי זה דבר עיקרי וחשוב יותר מהבנין כפשוטו. ונמצא, שלא זו בלבד שאין זה עיכוב לבנין ביהמ"ק, אלא אדרבה, ע"י מסייעים הם ביותר לבנין ביהמ"ק.

ה. והנה, מכיון שבהתוועדות זו משתתפים רבים מילדי ישראל הקטנים,

מה פירוש "מתי שמיח ירצה" – משיח צדקנו רוצה לבוא ולגאול את בני תיכף ומיד, וכאשר מעכבים אותו מלבוא ולגאול את בני – מצטער על כך ביותר וסובל יסורים נוראים...

"תינוקות של בית רבן" – יאמרו "לחיים" וינגנו ניגון שמחה מהניגונים שלהם. ובודאי יצטרפו עמהם הגדולים – "הקטנים עם הגדולים".

ויה"ר שע"י לימוד התורה שלהם יקויים המשך הכתוב "להשבית אויב ומתנקם" היינו, שכל הענינים שהם היפך הקדושה יתבטלו לגמרי ממציאיותם, ובלשון התפלה: "והאלילים כרות יכרתון".

וההתחלה בזה – ביטול כללות ענין היצה"ר, "אל זר אשר בקרבך", שעל ידו בא כללות ענין החורבן והגלות, כמארז"ל ש"נתן עיניו במקדש ראשון והחריבו כו' נתן עיניו

במקדש שני והחריבו", ובכללות – "מפני חטאינו גלינו מארצנו", ולזאת צריך להיות הענין ד"להשבית אויב ומתנקם" – ביטול מציאותו של היצה"ר.

ובדרך ממילא מתבטל כללות ענין הגלות, ותיכף ומיד זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז באים כל בני לארץ ישראל, ובלשון הכתוב דפרשתנו: "ובאתם וירשתם את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם".

וכאמור – שמתבטלים כל הענינים הבלתי-רצויים שבכל העולם כולו, "והאלילים כרות יכרתון" – שענין זה נאמר בתפלת "ועל כן נקוה", שזו היתה תפלתו של יהושע בעת כיבוש ארץ ישראל. ובפרט כאשר אומרים תפלה זו מתוך שיר וניגון – כדרכם של הילדים – שענין זה מורה על גודל השמחה, עד לשמחה שפורצת גדר.

ובקרוב ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה – שלימות העם, ביחד עם שלימות התורה ושלימות הארץ.

וכל ענינים אלו – בפועל ממש, ממש – מלשון **ממשות**, שיכולים למשש בידים את הגשמיות דארץ ישראל, וע"י "לוקחים" את הרוחניות של ארץ ישראל באופן של גילוי, כמ"ש "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו", במהרה בימינו ממש.